

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2010. gada 25. februārī *

Lieta C-386/08

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Finanzgericht Hamburg* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2008. gada 30. jūlijā un kas Tiesā reģistrēts 2008. gada 1. septembrī, tiesvedībā

Firma Brita GmbH

pret

Hauptzollamt Hamburg-Hafen.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: trešās palātas priekšsēdētājs, kas pilda ceturtās palātas priekšsēdētāja pienākumus, K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], E. Juhāss [*E. Juhász*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*] (referents) un T. fon Danvics [*T. von Danwitz*],

* Tiesvedības valoda — vācu.

ģenerālvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],
sekretārs B. Fileps [*B. Fülöp*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 3. septembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Firma Brita GmbH* vārdā — D. Ēle [*D. Ehle*], *Rechtsanwalt*,

— Eiropas Komisijas vārdā — K. Tufvesone [*C. Tufvesson*], F. Hofmeisters [*F. Hoffmeister*] un L. Bujona [*L. Bouyon*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2009. gada 29. oktobra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- ¹ Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīgumu, ar ko izveido asociāciju starp Eiropas Kopienām un to dalībvalstīm, no vienas puses, un Izraēlas Valsti, no otras puses, kas parakstīts Briselē 1995. gada 20. novembrī (OV 2000, L 147, 3. lpp.; turpmāk tekstā — “EK un Izraēlas

Asociācijas nolīgums”), ņemot vērā Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu pagaidu Asociācijas nolīgumu par tirdzniecību un sadarbību starp Eiropas Kopien, no vienas puses, un Palestīnas atbrīvošanas organizāciju (PAO), kas darbojas Jordānas Rietumkrasta un Gazas joslas Palestīniešu pašpārvaldes vārdā, no otras puses, kas parakstīts Briselē 1997. gada 24. februārī (OV 1997, L 187, 3. lpp.; turpmāk tekstā — “EK un PAO Asociācijas nolīgums”).

- 2 Šis lūgums tika iesniegts ar muitas darbībām saistītā tiesvedībā starp *Firma Brita GmbH*, saskaņā ar Vācijas tiesībām dibinātu sabiedrību, un *Hauptzollamt Hamburg-Hafen* (Hamburgas ostas Galvenā muitas pārvalde) attiecībā uz pēdējās minētās lēmumu atteikt piešķirt prasītājam pamata lietā atvieglojumu režīmu preču, kas ražotas Jordānas Rietumkrastā, importam.

Atbilstošās tiesību normas

Vīnes konvencija

- 3 Saskaņā ar 1969. gada 23. maija Vīnes Konvencijas par starptautiskajām līgumtiesībām (*Apvienoto Nāciju Organizācijas Starptautisko līgumu krājums*, 1155. sējums, 331. lpp.; turpmāk tekstā — “Vīnes konvencija”) 1. pantu ar nosaukumu “Konvencijas piemērošanas joma” tā tiek piemērota līgumiem starp valstīm.

- 4 Vīnes konvencijas 3. pantā ar nosaukumu “Starptautiskie līgumi ārpus Konvencijas piemērošanas jomas” ir noteikts:

“Fakts, ka Konvencija netiek piemērota starptautiskiem līgumiem, kas tiek noslēgti starp valstīm un citiem starptautisko tiesību subjektiem vai šādu citu starptautisko tiesību subjektu starpā, kā arī attiecībā uz tiem starptautiskajiem līgumiem, kuri nav izteikti rakstiski, neietekmē:

[..]

- b) jebkuru Konvencijā izklāstīto noteikumu piemērošanu attiecībā uz tiem, kas neatkarīgi no Konvencijas būtu pakļauti starptautisko tiesību normām;

[..].”

- 5 Atbilstoši Vīnes konvencijas 31. pantam ar nosaukumu “Iztulkošanas vispārējie noteikumi”:

“1. Līgums tulkojams godprātīgi saskaņā ar parasto nozīmi, kāda piešķirama līguma noteikumiem kopumā un atbilstoši tā objektam un mērķim.

2. Līguma iztulkošanas nolūkos [..]

3. Kopā ar iepriekšminēto[, ievērojot kontekstu,] jāievēro arī:

[..]

c) jebkuras starptautisko tiesību normas, kas piemērojamas attiecībās starp dalībniekiem.

[..]”

6 Šīs konvencijas 34. pantā ar nosaukumu “Vispārējie noteikumi attiecībā uz trešajām valstīm” ir noteikts:

“Līgums nerada saistības un tiesības attiecībā uz trešo valsti bez tās piekrišanas.”

EK un Izraēlas Asociācijas nolīgums

7 EK un Izraēlas Asociācijas nolīgums, kas apstiprināts ar Eiropas Padomes un Komisijas 2000. gada 19. aprīļa Lēmumu 2000/384/EK, EOTK (OV L 147, 1. lpp.), stājās spēkā 2000. gada 1. jūnijā.

8 6. panta 1. punktā, kas ir iekļauts šī nolīguma II sadaļā par brīvu preču apriti, ir paredzēts:

“Brīvo tirdzniecības zonu starp Kopienu un Izraēlu pastiprina saskaņā ar šajā nolīgumā minēto kārtību un ievērojot 1994. gada Vispārējo vienošanos par tirdzniecību un tarifiem [...] un citus daudzpusējus nolīgumus par preču tirdzniecību, kas pievienoti Nolīgumam par Pasaules Tirdzniecības organizācijas (PTO) izveidošanu.”

9 Saskaņā ar minētā nolīguma 8. pantu attiecībā uz rūpniecības ražojumiem šī nolīguma izpratnē, un ņemot vērā tajā paredzētās atkāpes, ir paredzēts, ka “ievedmuitas un izvedmuitas nodevas, kā arī citi maksājumi ar līdzīgu iedarbību Kopienas un Izraēlas starpā ir aizliegti [...]”.

10 EK un Izraēlas Asociācijas nolīguma 75. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Katra puse var iesniegt izskatīšanai Asociācijas padomē jebkuru strīdu saistībā ar šā nolīguma piemērošanu vai interpretāciju.”

- 11 EK un Izraēlas Asociācijas nolīguma teritoriālā piemērojamība ir definēta šī nolīguma 83. pantā:

“Šo nolīgumu piemēro, no vienas puses, teritorijās, kurās piemēro Eiropas Kopienas un Eiropas Ogļu un tērauda apvienības dibināšanas līgumus, un saskaņā ar nosacījumiem, ko paredz minētie līgumi, un, no otras puses, Izraēlas Valsts teritorijā.”

- 12 EK un Izraēlas Asociācijas nolīguma pielikumā pievienotajā 4. protokolā (turpmāk tekstā — “EK un Izraēlas protokols”) ir paredzēti noteikumi attiecībā uz “izcelsmes produkti” jēdziena definīciju un administratīvās sadarbības metodēm.

- 13 Saskaņā ar šā protokola 2. panta 2. punktu Izraēlas izcelsmes produkti ir produkti, kas pilnībā iegūti Izraēlā šā protokola 4. panta nozīmē, kā arī Izraēlā iegūti produkti, kuru sastāvā ir materiāli, kas nav tur iegūti pilnībā, ar noteikumu, ka šādi produkti ir pienācīgi apstrādāti vai pārstrādāti Izraēlā šā protokola 5. panta nozīmē.

- 14 Saskaņā ar šā protokola 17. panta 1. punktu:

“1. Noteiktas izcelsmes produktiem šā protokola izpratnē, ievēdot tos vienā no pusēm, piemēro nolīgumā paredzētos atvieglojumus pēc šādu dokumentu iesniegšanas:

- a) preču pārvadājumu apliecība EUR.1 [..],

b) nolīguma 22. panta 1. punktā noteiktajos gadījumos eksportētāja izsniegta deklarācija, [...], faktūrrēķina, pavadzīmes vai jebkura cita tirdzniecības dokumenta veidā, kurā attiecīgais izstrādājums ir pietiekami sīki aprakstīts, lai to varētu identificēt (turpmāk “faktūras deklarācija”).”

¹⁵ Saskaņā ar minētā protokola 22. panta 1. punkta a) apakšpunktu ar nosaukumu “Nosacījumi faktūras deklarācijas sagatavošanai” šā nolīguma 17. panta 1. punkta b) apakšpunktā minēto faktūras deklarāciju var sagatavot šā protokola 23. panta nozīmē apstiprināts eksportētājs.

¹⁶ Saskaņā ar minēto 23. pantu eksportētājas valsts muitas iestādes var atļaut ikvienam eksportētājam, turpmāk tekstā “apstiprinātam eksportētājam”, kas bieži sūta produktus saskaņā ar šo EK un Izraēlas Asociācijas nolīgumu un piedāvā visas muitas iestādēm nepieciešamās garantijas, kas vajadzīgas, lai pārbaudītu produktu izcelsmes statusu, kā arī citu šā protokola prasību izpildi, sagatavot faktūras deklarācijas. Šī deklarācija apliecina attiecīgo produktu izcelsmi un līdz ar to ļauj importētājam atsaukties uz šajā nolīgumā paredzēto atvieglojumu režīmu.

¹⁷ EK un Izraēlas protokola 32. pants regulē izcelsmes pierādījumu pārbaudes procedūru saskaņā ar šādiem noteikumiem:

“1. *Pēc tam* izlases kārtā vai arī gadījumos, kad importētājvalsts muitas iestādēm rodas pamatotas šaubas par šādu produktu izcelsmi vai dokumentu autentiskumu, pārbauda preču pārvadājumu apliecību EUR.1 un faktūras deklarāciju vai veic attiecīgo citu šā protokola prasību izpildi.

2. Lai ieviestu [šā panta] 1. punkta noteikumus, importētājās dalībvalsts muitas iestādes atdod atpakaļ eksportētājās dalībvalsts muitas iestādēm preču pārvadājumu apliecību EUR.1 un rēķinu, ja tas iesniegts, faktūras deklarāciju vai šo dokumentu kopijas, vajadzības gadījumā eksportētājās valsts muitas iestādēm norādot formālos vai objektīvos prasības iemeslus.

Lai atbalstītu prasību veikt *atkārtotu* salīdzināšanu, tās sniedz visus dokumentus un iegūto informāciju, kas vedina domāt, ka EUR.1 preču pārvadājumu apliecībā vai faktūras deklarācijā sniegtā informācija nav pareiza.

3. Pārbaudi veic eksportētājvalsts muitas iestādes. Šajā nolūkā tās var prasīt visus pierādījumus un veikt visas eksportētāja kontu pārbaudes un visas citas pārbaudes, ko tās uzskata par vajadzīgām.

4. [..]

5. Muitas iestāde, kas lūdz veikt pārbaudi, ne vēlāk kā 10 mēnešu laikā tiek informēta par šīs pārbaudes rezultātiem. Šajos rezultātos skaidri jānorāda, vai dokumenti ir autentiski, vai attiecīgos produktus var uzskatīt par noteiktas izcelsmes produktiem un vai tie atbilst citām šā protokola prasībām.

[..]

6. Ja pamatotu šaubu gadījumā 10 mēnešu laikā nav saņemta atbilde vai ja atbildē nav pietiekamas informācijas, lai noteiktu attiecīgā dokumenta autentiskumu vai produktu

isto izcelsmi, muitas iestādes, kas iesniegušas pieprasījumu, izņemot izņēmuma gadījumus, noraida tiesības uz labvēlīgāku [atvieglojumu] režīmu.”

18 Attiecībā uz strīdu risināšanu EK un Izraēlas protokola 33. pantā ir noteikts:

“Ja rodas strīdi saistībā ar 32. pantā minētajām pārbaudes procedūrām, ko muitas iestādes, kuras iesniegušas pieprasījumu veikt pārbaudi, un muitas iestādes, kuras atbild par šīs pārbaudes veikšanu, nevar atrisināt, vai ja rodas jautājumi par šā protokola interpretāciju, šos strīdus nodod izskatīšanai Muitas sadarbības komitejai.

[..]”

19 Saskaņā ar šā protokola 39. pantu ar nosaukumu “Muitas sadarbības komiteja”:

“1. Tiek izveidota Muitas sadarbības komiteja, kurai uzdod veikt administratīvo sadarbību ar mērķi pareizi un vienoti īstenot šo protokolu un veikt citus uzticētos pienākumus muitas jomā.

2. Komitejas sastāvā, no vienas puses, ir dalībvalstu eksperti un Eiropas Kopienų Komisijas departamentu ierēdņi, kuri atbild par muitas jautājumiem, un Izraēlas iecelti eksperti, no otras puses.”

EK un PAO Asociācijas nolīgums

20 EK un PAO Asociācijas nolīgums, kas apstiprināts ar Padomes 1997. gada 2. jūnija Lēmumu 97/430/EK (OV L 187, 1. lpp.), stājas spēkā 1997. gada 1. jūlijā.

21 Šī nolīguma 3. pantā ir paredzēts:

“Kopiena un Palestīniešu pārvalde pakāpeniski izveido brīvās tirdzniecības zonu [..] saskaņā ar nosacījumiem, kas izklāstīti 1994. gada Vispārējā vienošanās par tarifiem un tirdzniecību un citos daudzpusējos līgumos par preču tirdzniecību, kas pievienoti Līgumam par Pasaules Tirdzniecības organizācijas (PTO) izveidošanu [..].”

22 Minētā nolīguma 5. un 6. pantā ir noteikts:

“5. pants

Kopienas un Jordānas Rietumkrasta un Gazas joslas tirdzniecībā neievieš jaunus ievērojamas nodokļus vai citus maksājumus ar līdzvērtīgu iedarbību.

6. pants

Jordānas Rietumkrasta un Gazas joslas izcelsmes produktu ieviešanu Kopienā atļauj bez muitas nodokļiem un citiem maksājumiem ar līdzvērtīgu iedarbību, kā arī bez kvantitatīviem ierobežojumiem un jebkuriem citiem līdzīgiem pasākumiem.”

23 Attiecībā uz šī nolīguma teritoriālās piemērošanas jomu 73. pantā ir paredzēts:

“Šo Līgumu piemēro, no vienas puses, teritorijās, kurās piemēro Eiropas Ekonomikas kopienas dibināšanas līgumu, un saskaņā ar nosacījumiem, ko paredz minētais līgums, un, no otras puses, Jordānas Rietumkrasta un Gazas joslas teritorijā.”

24 EK un PAO Asociācijas nolīguma pielikumā pievienotajā 3. protokolā (turpmāk tekstā — “EK un PAO protokols”) ir paredzēti noteikumi attiecībā uz “noteiktas izcelsmes produkti” jēdziena definīciju un administratīvās sadarbības metodēm.

25 Saskaņā ar šī protokola 2. panta 2. punktu par Jordānas Rietumkrasta un Gazas joslas izcelsmes produktiem tiek uzskatīti produkti, kas pilnībā iegūti Jordānas Rietumkrastā un Gazas joslā, kā arī tur iegūti produkti, kuru sastāvā ir materiāli, kas nav tur iegūti pilnībā, ar noteikumu, ka šādi materiāli šajās teritorijās ir pienācīgi apstrādāti vai pārstrādāti.

- ²⁶ EK un PAO protokola 15. panta 1. punktā ir norādīts, ka Jordānas Rietumkrasta un Gazas joslas izcelsmes produktiem, tos importējot Kopienā, piemēro EK un PAO Asociācijas nolīguma noteikumus, uzrādot vai nu preču pārvadājuma apliecību EUR.1, vai nu — šī protokola 20. panta 1. punktā paredzētajos gadījumos — deklarāciju, ko sagatavojis eksportētājs saskaņā ar faktūru, pavadzīmi vai jebkuru citu tirdzniecības dokumentu, kurā attiecīgais izstrādājums ir pietiekami sīki aprakstīts, lai to varētu identificēt. Šī deklarācija tiek saukta par “faktūras deklarāciju”.
- ²⁷ EK un PAO protokola 16. panta 1. punktā ir noteikts, ka preču pārvadājumu apliecību EUR.1 izdod eksportētājvalsts muitas iestādes. Saskaņā ar šī paša panta 4. punktu šādu apliecību izdod Jordānas Rietumkrasta un Gazas joslas muitas iestādes, ja attiecīgos produktus var uzskatīt par Jordānas Rietumkrasta vai Gazas joslas izcelsmes produktiem un tie atbilst citiem minētajā protokolā paredzētajiem nosacījumiem.
- ²⁸ Saskaņā ar EK un PAO protokola 20. panta 1. punkta a) apakšpunktu, kas attiecas uz nosacījumiem faktūras deklarācijas sagatavošanai, šādu deklarāciju var sagatavot apstiprināts eksportētājs šī protokola 21. panta izpratnē. Saskaņā ar 20. panta 2. punktu faktūras deklarāciju var sagatavot, ja attiecīgos produktus var uzskatīt par Kopienas, Jordānas Rietumkrasta un Gazas joslas izcelsmes produktiem un tie atbilst citiem minētajā protokolā paredzētajiem nosacījumiem.
- ²⁹ EK un PAO protokola 21. panta, kas attiecas uz apstiprinātiem eksportētājiem, 1. punktā ir noteikts, ka eksportētājvalsts muitas iestādes var atļaut ikvienam eksportētājam, kas bieži eksportē produktus, uz kuru attiecas EK un PAO nolīgums, un piedāvā visas muitas iestādēm nepieciešamās garantijas, kas vajadzīgas, lai pārbaudītu produktu izcelsmes statusu, kā arī citu šī protokola prasību izpildi, sagatavot faktūras deklarācijas.

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

- 30 Prasītāja pamata lietā, *Firma Brita GmbH*, ir Vācijā reģistrēta sabiedrība. Tā importē gāzētā ūdens sagatavošanas iekārtas, kā arī piederumus un sīrupus, ko ražo Izraēlā reģistrēta sabiedrība piegādātājs *Soda-Club Ltd*, kuras ražotne atrodas Mišorā Aduminā [*Mishor Adumin*], Jordānas Rietumkrastā uz austrumiem no Jeruzālemes. Saskaņā ar EK un Izraēlas protokola 23. pantu *Soda-Club Ltd* ir apstiprināts eksportētājs.
- 31 2002. gada pirmajā pusgadā prasītāja pamata lietā lūdza laist brīvā apgrozībā importētās preces, kopā uzrādot vairāk nekā 60 muitas deklarācijas. Tā norādīja “Izraēlu” kā izcelsmes valsti šīm precēm un vēlējās piemērot preferenciālā tarifa režīmu, kas paredzēts EK un Izraēlas Asociācijas nolīgumā, pamatojoties uz faktūras deklarācijām, kuras sagatavoja piegādātājs un kuras apstiprināja produktiem Izraēlas izcelsmi.
- 32 Vācijas muitas iestāde uz laiku piešķīra prasīto preferenciāla tarifa režīmu, bet uzsāka produktu izcelsmes pēcmuitošanas pārbaudi. Atbildot uz Vācijas muitas iestāžu jautājumiem, Izraēlas muitas pārvalde atbildēja, ka “no [tās] veiktās pārbaudes izriet, ka attiecīgajiem produktiem ir tās zonas izcelsme, kas atrodas Izraēlas muitas iestāžu pārraudzībā. Tādējādi šie produkti ir izcelsmes produkti saskaņā ar EK un Izraēlas Asociācijas nolīgumu un tiem ir piemērojams šajā nolīgumā paredzētais atvieglojumu režīms”.
- 33 Ar 2003. gada 6. februāra vēstuli Vācijas muitas iestādes atkārtoti jautāja Izraēlas muitas pārvaldei, vai attiecīgie produkti tika ražoti Izraēlas okupētajās teritorijās Jordānas Rietumkrastā, Gazas joslā, Austrumjeruzālemē vai Golānas augstienēs. Uz šo vēstuli atbilde netika saņemta.

34 Ar 2003. gada 25. septembra lēmumu Vācijas muitas iestādes līdz ar to atteicās piešķirt iepriekš piemēroto atvieglojumu režīmu, jo tās nevarēja pienācīgi pārbaudīt, vai uz importētajām precēm attiecās EK un Izraēlas nolīgums. Tāpēc tās nolēma uzsākt muitas nodokļa EUR 19 155,46 apmērā vēlāku piedziņu.

35 Tā kā prasītājas pamata lietā iesniegtā sūdzība tika noraidīta, tā cēla *Finanzgericht Hamburg* (Hamburgas Finanšu tiesa) prasību atcelt šo lēmumu. Iesniedzējtiesa uzskata, ka strīda atrisinājums ir atkarīgs no EK un Izraēlas Asociācijas nolīguma, EK un Izraēlas protokola un EK un PAO protokola interpretācijas.

36 Šādos apstākļos *Finanzgericht Hamburg* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai — ņemot vērā, ka divos šajā lietā apskatāmajos nolīgumos, proti, [EK un Izraēlas Asociācijas nolīgumā], kā arī [EK un PAO Asociācijas nolīgumā], ir paredzēts piešķirt atvieglojumu režīmu produktiem, kuriem ir attiecīgi Izraēlas Valsts un Jordānas Rietumkrasta izcelsme, — tiesības uz atvieglojumu režīmu ir jāpiešķir arī tādu produktu importētājam, kuru izcelsme ir Jordānas Rietumkrastā, kaut arī ir iesniegts tikai formāls sertifikāts par šī produkta Izraēlas izcelsmi?

Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša:

2) vai dalībvalsts muitas iestādēm attiecībā uz importētāju, kas vēlas piemērot Kopienas teritorijā ievestam produktam atvieglojumu režīmu, saskaņā ar [EK un

Izraēlas nolīgumu] ir saistošs Izraēlas iestāžu izdots izcelsmes pierādījums — un, ja netiek uzsākta [EK un Izraēlas] protokola 32. pantā paredzētā pārbaudes procedūra —, ja muitas iestādēm nav cita veida šaubu par produkta izcelsmi, izņemot šaubas, vai produkta izcelsme ir teritorijā, kas ir vienīgi Izraēlas kontrolē, proti, saskaņā ar Izraēlas un Palestīnas 1995. gada pagaidu nolīgumu, un, ja nav veikta [EK un Izraēlas] protokola 33. pantā paredzētā procedūra?

Jā atbilde uz otro jautājumu ir noliedzīga:

- 3) vai tad, ja, atbildot uz importētājas dalībvalsts muitas iestāžu lūgumu par [EK un Izraēlas] protokola 32. panta 2. punktā paredzētās pārbaudes procedūras piemērošanu, Izraēlas iestādes (tikai) apstiprina, ka attiecīgie produkti ir ievesti no teritorijas, uz kuru attiecas Izraēlas muitas kompetence, un tātad tiem ir Izraēlas izcelsme, un ja uz importētājas dalībvalsts muitas iestāžu uzaicinājumu sniegt precīzāku izklāstu atbilde netiek sniegta, importētājvalsts muitas iestādes šī iemesla dēļ vien drīkst bez ierunām noraidīt tiesības uz atvieglojumu režīmu, it īpaši neprecizējot, kurā vietā ir produktu īstā izcelsme?

Jā atbilde uz trešo jautājumu ir noliedzīga:

- 4) vai [importētājas dalībvalsts] muitas iestādes bez ierunām var noraidīt [EK un Izraēlas nolīgumā] paredzētās tiesības uz atvieglojumu režīma piešķiršanu, ja ir noteikti zināms, ka produktu izcelsme ir Jordānas Rietumkrastā, vai arī [EK un Izraēlas nolīgumā] paredzētais atvieglojumu režīms katrā ziņā ir jāpiešķir arī šādas

izcelsmes produktiem, kamēr nav pabeigta [EK un Izraēlas] protokola 33. pantā paredzēta strīdu atrisināšanas procedūra par nolīgumā minētā jēdziena “Izraēlas Valsts teritorija” interpretāciju?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo un ceturto jautājumu

- 37 Ar savu pirmo un ceturto jautājumu, kuri ir jāapskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vēlas zināt, vai importētājas dalībvalsts muitas iestādes var atteikties piešķirt EK un Izraēlas Asociācijas nolīgumā paredzēto atvieglojumu režīmu, ja attiecīgajām precēm ir Jordānas Rietumkrasta izcelsme?
- 38 Pirmkārt, ir jāatzīst, ka atbilde uz šiem jautājumiem ir cieši atkarīga no EK un Izraēlas Asociācijas nolīguma 83. panta interpretācijas, kurā ir definēta pēdējā minētā teritoriālās piemērošanas joma.
- 39 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka nolīgums ar trešo valsti, kuru Eiropas Savienības Padome ir noslēgusi saskaņā ar LESD 217. un LESD 218. pantu, ir uzskatāms, ciktāl tas skar Eiropas Savienību, par aktu, kuru pieņēmusi Eiropas Savienības iestāde LESD 267. panta pirmās daļas b) apakšpunkta izpratnē, ka no šāda nolīguma spēkā stāšanās brīža tā noteikumi kļūst par Eiropas tiesību sistēmas neatņemamu sastāvdaļu, un ka šīs tiesību sistēmas ietvaros Tiesa ir kompetenta lemt prejudiciāla nolēmuma tiesvedībā par šī nolīguma interpretāciju (šajā ziņā skat. 1987. gada 30. septembra spriedumu lietā 12/86 *Demirel, Recueil*, 3719. lpp., 7. punkts, un 1998. gada 16. jūnija spriedumu lietā C-162/96 *Racke, Recueil*, I-3655. lpp., 41. punkts). Turklāt EK un Izraēlas

Asociācijas nolīgumu, kas noslēgts starp diviem starptautisko publisko tiesību subjektiem, regulē starptautiskās tiesības un, konkrētāk, no tā interpretācijas viedokļa — starptautiskās līgumtiesības.

40 Starptautiskās līgumtiesības būtībā ir kodificētas Vīnes konvencijā. Saskaņā ar šīs konvencijas 1. pantu tā tiek piemērota līgumiem starp valstīm. Tomēr saskaņā ar šīs konvencijas 3. panta b) punktu fakts, ka tā netiek piemērota starptautiskiem līgumiem, kas tiek noslēgti starp valstīm un citiem starptautisko tiesību subjektiem, neietekmē jebkura minētajā konvencijā izklāstītā noteikuma piemērošanu attiecībā uz tiem, kas neatkarīgi no konvencijas būtu pakļauti starptautisko tiesību normām.

41 No minētā izriet, ka Vīnes konvencijā ietvertie noteikumi ir piemērojami tādām nolīgumam, kas noslēgts starp dalībvalsti un starptautisku organizāciju, piemēram, EK un Izraēlas Asociācijas nolīgumam, ciktāl šie noteikumi atspoguļo vispārējās starptautisko paražu tiesību normas. Līdz ar to EK un Izraēlas nolīgums ir jāinterpretē saskaņā ar šiem noteikumiem.

42 Turklāt Tiesa jau ir atzinusi, ka, kaut arī šī konvencija nav saistoša ne Kopienai, ne tās dalībvalstīm, vairāki Vīnes konvencijas noteikumi atspoguļo starptautisko paražu tiesību normas, kas kā tādas ir saistošas Kopienas iestādēm un ir Eiropas Kopienų tiesību sistēmas sastāvdaļa (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Racke*, 24., 45. un 46. punkts; skat. arī attiecībā uz atsaukšanos uz Vīnes konvenciju, interpretējot asociācijas nolīgumus, kurus noslēgušas Eiropas Kopienas, 1999. gada 2. marta spriedumu lietā *C-416/96 El-Yassini, Recueil*, I-1209. lpp., 47. punkts, kā arī 2001. gada 20. novembra spriedumu lietā *C-268/99 Jany u.c., Recueil*, I-8615. lpp., 35. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 43 Atbilstoši Vīnes konvencijas 31. pantam Līgums tulkojams godprātīgi saskaņā ar parasto nozīmi, kāda piešķirama līguma noteikumiem kopumā un atbilstoši tā objektam un mērķim. Šajā sakarā ir jāņem vērā, ievērojot kontekstu, arī jebkuras starptautisko tiesību normas, kas piemērojamas attiecībās starp dalībniekiem.
- 44 Šo piemērojamo tiesību normu, uz kurām var atsaukties attiecībās starp EK un Izraēlas Asociācijas nolīguma dalībniekiem, ir arī tāds vispārējais starptautisko tiesību princips kā līgumu relatīvās iedarbības princips, saskaņā ar kuru līgumi nedrīkst ne uzlikt pienākumus, ne piešķirt tiesības attiecībā uz trešām valstīm ("pacta tertiis nec nocent nec prosunt"). Šis vispārējais starptautisko tiesību princips ir izteikts it īpaši Vīnes konvencijas 34. pantā, saskaņā ar kuru Līgums nerada saistības un tiesības trešām valstīm bez to piekrišanas.
- 45 No šiem sākotnējiem apsvērumiem izriet, ka EK un Izraēlas Asociācijas nolīguma 83. pants, kurā ir definēta šī nolīguma teritoriālā piemērojamība, ir jāinterpretē veidā, ka tā atbilst principam "pacta tertiis nec nocent nec prosunt".
- 46 Šajā sakarā ir skaidrs, ka Eiropas Kopiena secīgi noslēdza divus Eiropas un Vidusjūras reģiona asociācijas nolīgumus — pirmo ar Izraēlas Valsti, otro ar PAO, kas darbojas Jordānas Rietumkrasta un Gazas joslas Palestīniešu pašpārvaldes vārdā.
- 47 Katram no šiem diviem asociācijas nolīgumiem ir sava teritoriālā piemērojamība. EK un Izraēlas Asociācijas nolīguma 83. pantā ir noteikts, ka šo nolīgumu piemēro "Izraēlas Valsts teritorijā". EK un PAO Asociācijas nolīguma 73. pantā ir noteikts, ka šo nolīgumu piemēro "Jordānas Rietumkrasta un Gazas joslas teritorijā".

- 48 Šādi šiem abiem asociācijas nolīgumiem ir identisks mērķis — paredzēts attiecīgi EK un Izraēlas Asociācijas nolīguma 6. panta 1. punktā un EK un PAO Asociācijas nolīguma 3. pantā —, proti, brīvas tirdzniecības zonas starp dalībniekiem izveidošana un/vai stiprināšana, un viens un tas pats priekšmets — definēts attiecībā uz rūpniecības precēm attiecīgi EK un Izraēlas Asociācijas nolīguma 8. pantā un EK un PAO Asociācijas nolīguma 5. un 6. pantā —, proti, muitas nodokļu, kvantitatīvo ierobežojumu un citu pasākumu ar līdzvērtīgu iedarbību tirdzniecībā starp katra no šo nolīgumu dalībvalstīm atcelšana.
- 49 Attiecībā uz administratīvās sadarbības metodēm saistībā, pirmkārt, ar EK un Izraēlas Asociācijas nolīgumu no EK un Izraēlas protokola 22. panta 1. punkta a) apakšpunkta un 23. panta 1. punkta izriet, ka faktūras deklarāciju, kas nepieciešama, lai eksportētu saskaņā ar atvieglojumu režīmu, sagatavo eksportētājs, kuru apstiprinājušas “eksportētājas valsts muitas iestādes”.
- 50 Attiecībā, otrkārt, uz EK un PAO Asociācijas nolīgumu no 20. panta 1. punkta a) apakšpunkta un EK un PAO protokola 21. panta 1. punkta izriet, ka faktūras deklarāciju, kas nepieciešama, lai eksportētu saskaņā ar atvieglojumu režīmu, sagatavo eksportētājs, kuru apstiprinājušas “eksportētājas valsts muitas iestādes”. Turklāt EK un PAO protokola 16. panta 4. punkts nozīmē, ka tikai “Jordānas Rietumkrasta un Gazas joslas muitas iestādes” ir tiesīgas izsniegt preču pārvadājumu apliecību EUR.1 gadījumā, ja attiecīgās preces var uzskatīt par Jordānas Rietumkrasta un Gazas joslas izcelsmes precēm.
- 51 No iepriekš minētā izriet, ka “eksportētājas valsts muitas iestādēm” divu iepriekš minēto protokolu izpratnē katrai attiecīgās teritoriālās piemērojamības ietvaros ir ekskluzīva kompetence izdot preču pārvadājumu apliecību EUR.1 vai apstiprināt eksportētājus, kas ir reģistrēti to administratīvajā teritorijā.

- 52 Līdz ar to, interpretējot EK un Izraēlas Asociācijas nolīguma 83. pantu tādējādi, ka Izraēlas iestādēm ir muitas kompetence attiecībā uz Jordānas Rietumkrasta izcelsmes precēm, Palestīnas muitas iestādēm tiktu uzlikts pienākums neīstenot kompetenci, kas tām piešķirta saskaņā ar minētajiem EK un PAO protokola noteikumiem. Šāda interpretācija, kas rada pienākumu trešam dalībniekam bez tā piekrišanas, būtu pretrunā vispārējam starptautisko tiesību principam “pacta tertiis nec nocent nec prosunt”, kurš ir nostiprināts Vīnes konvencijas 34. pantā.
- 53 No minētā izriet, ka EK un Izraēlas Asociācijas nolīguma 83. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka Jordānas Rietumkrasta izcelsmes preces neietilpst šī nolīguma teritoriālās piemērošanas jomā un līdz ar to attiecībā uz tām nevar piemērot šajā nolīgumā paredzēto atvieglojuma režīmu.
- 54 Šādos apstākļos Vācijas muitas iestādes varēja atteikties piešķirt preferenciālā tarifa režīmu, kas paredzēts EK un Izraēlas Asociācijas nolīgumā, attiecīgajām precēm tāpēc, ka tām ir Jordānas Rietumkrasta izcelsme.
- 55 Attiecībā vēl uz pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas zināt, vai importētājvalsts muitas iestādes var piešķirt preferenciāla tarifa režīmu gadījumā, ja šāds režīms ir paredzēts divos apskatāmajos nolīgumos, proti, EK un Izraēlas Asociācijas nolīgumā un EK un PAO Asociācijas nolīgumā, ja ir skaidrs, ka attiecīgajām precēm ir Jordānas Rietumkrasta izcelsme un ka ir ticis iesniegts tikai formāls Izraēlas izcelsmes sertifikāts. Konkrētāk tā vēlas zināt, vai ir iespējams apgalvot, ka ir pierādīta atbilstoša kvalifikācija,

atstājot neatbildētu jautājumu par to, kurš no šiem nolīgumiem piemērojams un vai izcelsmes pierādījums ir jāizsniedz Izraēlas, vai Palestīnas iestādēm.

- 56 Atzīstot šādu kvalifikāciju, kas balstīta tikai uz konstatējumu, ka divi attiecīgie nolīgumi paredz atvieglojumu režīmu un ka preču izcelsmes vieta tiek noteikta ar citiem pierādījumiem, nevis faktiski piemērojamā asociācijas nolīgumā paredzētajiem, tiktu vispārējā veidā noliegta nepieciešamība, lai varētu piemērot atvieglojumu režīmu, iesniegt derīgus izcelsmes pierādījumus, kurus izsniegusi kompetentā eksportētājvalsts iestāde.
- 57 Tomēr gan no EK un Izraēlas protokola 17. panta, gan no EK un PAO protokola 15. panta izriet, ka līgumslēdzēju pušu izcelsmes precēm ir vajadzīgs to izcelsmes pierādījums, lai varētu piemērot atvieglojumu režīmu. Šo prasību par derīgu izcelsmes pierādījumu, kuru izsniegusi kompetentā iestāde, nevar uzskatīt par vienkāršu formalitāti, kuru var neievērot, ciktāl izcelsmes vietu var pierādīt ar citiem pierādīšanas līdzekļiem. Šajā sakarā Tiesa jau ir atzinusi, ka sertifikātus, kurus izsniegušas citas iestādes, nevis attiecīgajā asociācijas nolīgumā nosauktās, nevar atzīt par derīgiem (šajā ziņā skat. 1994. gada 5. jūlija spriedumu lietā *C-432/92 Anastasiou u.c., Recueil*, I-3087. lpp., 37.–41. punkts).
- 58 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo un ceturto uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka importētājas dalībvalsts muitas iestādes var atteikties piešķirt EK un Izraēlas Asociācijas nolīgumā paredzēto atvieglojumu režīmu, ja attiecīgajām precēm ir Jordānas Rietumkrasta izcelsme. Turklāt importētājas dalībvalsts muitas iestādes nevar uzsākt kvalifikāciju konkursu, atstājot neatbildētu jautājumu par to, kurš no apskatāmajiem nolīgumiem, proti, EK un Izraēlas Asociācijas nolīgums un EK un PAO Asociācijas nolīgums, šajā gadījumā ir piemērojams un vai izcelsmes pierādījums ir jāizsniedz Izraēlas, vai Palestīnas iestādēm.

Par otro un trešo jautājumu

- 59 Ar otro un trešo jautājumu, kas ir jāapskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vēlas zināt, vai EK un Izraēlas protokola 32. pantā paredzētās procedūras ietvaros importētājvalsts muitas iestādēm ir saistoši eksportētājvalsts muitas iestāžu iesniegtie izcelsmes pierādījumi un to atbilde. Tāpat tā vēlas zināt, vai, lai atrisinātu strīdu, kas ir radies faktūras deklarāciju pārbaudes sakarā, importētājvalsts muitas iestādēm saskaņā ar šā protokola 33. pantu ir jāiesniedz šis strīds izskatīšanai Muitas sadarbības komitejai pirms vienpusēju pasākumu veikšanas.

Attiecībā uz jautājumu par to, vai importētājvalsts iestādēm ir saistoša eksportētājvalsts iestādes atbilde

- 60 No EK un Izraēlas protokola 32. panta izriet, ka faktūras deklarāciju pēcmuitošanas pārbaude tiek veikta katru reizi, kad importētājvalsts muitas iestādēm rodas pamatotas šaubas par šādu dokumentu autentiskumu vai attiecīgo preču izcelsmi. Pārbaudi veic eksportētājvalsts muitas iestādes. Muitas iestādes, kas lūdza veikt pārbaudi, tiek informētas par pārbaudes rezultātiem vēlākais 10 mēnešu laikā. Šiem rezultātiem ir skaidri jāparāda, vai minētās deklarācijas ir autentiskas un vai attiecīgās preces var tikt uzskatītas par izcelsmes precēm. Pamatotu šaubu gadījumā un 10 mēnešu laikā nesaņemot atbildi vai ja atbilde neietver pietiekamu informāciju, kas ļauj noteikt attiecīgās deklarācijas autentiskumu vai preču faktisko izcelsmi, importētājvalsts muitas iestādes atsakās piemērot atvieglojumu režīmu.
- 61 Līdzīga tiesiskā regulējuma ietvaros Tiesa jau atzinusi, ka no šādām tiesību normām izriet, ka preču izcelsmes noteikšana tiek balstīta uz kompetenču sadali starp attiecīgā brīvās tirdzniecības nolīguma pusēm, ciktāl izcelsmi nosaka eksportētājvalsts muitas

iestādes. Šādu sistēmu pamato fakts, ka pēdējās minētās ir vispiemērotākās, lai tieši pārbaudītu faktus, kas nosaka attiecīgā produkta izcelsmi (šajā ziņā skat. 1984. gada 12. jūlija spriedumu lietā 218/83 *Les Rapides Savoyards* u.c., *Recueil*, 3105. lpp., 26. punkts).

⁶² Tomēr šāda sistēma var darboties tikai tad, ja importētājvalsts muitas pārvalde atzīst eksportētājvalsts likumīgos vērtējumus (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Les Rapides Savoyards* u.c., 27. punkts, un 2006. gada 9. februāra spriedumu apvienotajās lietās no C-23/04 līdz C-25/04 *Sfakianakis*, Krājums, I-1265. lpp., 23. punkts).

⁶³ No minētā izriet, ka savstarpējās atzišanas sistēmā importētājvalsts muitas iestādes nevar vienpusēji atzīt faktūras deklarāciju, kuru sagatavojis eksportētājvalsts likumīgi apstiprināts eksportētājs, par nederīgu. Tāpat pēcmuitošanas pārbaudes gadījumā importētājvalsts muitas iestādēm principā ir saistoši šādas pārbaudes rezultāti (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Sfakianakis*, 49. punkts).

⁶⁴ Tomēr pamata lietā pēcmuitošanas pārbaude saskaņā ar EK un Izraēlas protokola 32. pantu neattiecas uz jautājumu par to, vai importētās preces tika pilnībā iegūtas noteiktā vietā, vai arī tās tur tika pietiekami apstrādātas un pārstrādātas, lai varētu tikt uzskatītas par šīs izcelsmes precēm saskaņā ar EK un Izraēlas protokola noteikumiem. Pēcmuitošanas pārbaudes mērķis bija noteikt vietu, kurā importētās preces tika faktiski ražotas, lai pārbaudītu, vai šīs preces ietilpst EK un Izraēlas nolīguma teritoriālās piemērošanas jomā. Eiropas Savienība uzskata, ka precēm, kas iegūtas vietās, kuras atrodas Izraēlas pārvaldītajās teritorijās kopš 1967. gada, nevar piemērot šajā nolīgumā definēto atvieglojumu režīmu.

65 Saskaņā ar EK un Izraēlas protokola 32. panta 6. punktu, ja eksportētājvalsts muitas iestāžu atbildē nav pietiekamas informācijas, lai noteiktu preču īsto izcelsmi, muitas iestādēm, kas lūdz pārbaudi, ir jānoraida tiesības piemērot minētajām precēm atvieglojumu režīmu.

66 No pamata lietas materiāliem izriet, ka pēcmuitošanas pārbaudes ietvaros Izraēlas muitas iestādes nesniedza nekādu konkrētu atbildi uz Vācijas muitas iestāžu vēstulēm, kuru mērķis bija pārbaudīt, vai attiecīgās preces bija ražotas Izraēlas okupētajās teritorijās Jordānas Rietumkrastā, Gazas joslā, Austrumjeruzālemē vai Golānas augstienēs. Vācijas muitas iestāžu 2003. gada 6. februāra vēstule palika neatbildēta.

67 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka Izraēlas muitas iestāžu atbilde neietver pietiekamu informāciju EK un Izraēlas protokola 32. panta 6. punkta izpratnē, lai noteiktu preču īsto izcelsmi, kas līdz ar to šādā kontekstā nozīmē, ka minēto iestāžu apstiprinājums, saskaņā ar kuru attiecīgajām precēm var piemērot EK un Izraēlas Asociācijas nolīgumā paredzēto atvieglojumu režīmu, nav saistošs importētājas dalībvalsts muitas iestādēm.

Par pienākumu vērsties Muitas sadarbības komitejā

68 EK un Izraēlas protokola 33. panta pirmajā daļā ir paredzēts, ka, ja rodas strīdi saistībā ar minētā protokola 32. pantā minētajām pārbaudes procedūrām vai ja rodas jautājumi par šā protokola interpretāciju, šos strīdus nodod izskatīšanai Muitas sadarbības komitejai.

69 Saskaņā ar EK un Izraēlas protokola 39. pantu Muitas sadarbības komiteja ir administratīva iestāde, kuras sastāvā ir [Eiropas Kopienu] Komisijas departamentu, dalībvalstu un Izraēlas Valsts muitas eksperti un ierēdņi. Tā saskaņā ar šī protokola noteikumiem veic ikvienu tehnisku uzdevumu muitas jomā. Tādējādi to nevar uzskatīt par kompetentu strīdu, kas attiecas uz tiesību jautājumiem, tādu kā EK un Izraēlas Asociācijas nolīguma interpretācija, atrisināšanā. Turpretim šādus strīdus saskaņā ar šī nolīguma 75. panta 1. punktu var nodot izskatīšanai Asociācijas padomei.

70 Tādā gadījumā, kāds ir pamata lietā, eksportētājvalsts muitas iestāžu sniegto atbildi EK un Izraēlas nolīguma protokola 32. pantā paredzētās pēcmuitošanas pārbaudes procedūras ietvaros nevar uzskatīt par cēloni strīdam starp līgumslēdzējām pusēm attiecībā uz šā protokola interpretāciju. Pirmkārt, šī atbilde neietver prasīto informāciju. Otrkārt, ja pamata lietā strīds ir radies pēcmuitošanas pārbaudes procedūras ietvaros, kuru uzsāka importētājvalsts muitas iestādes, tas attiecas nevis uz minētā protokola interpretāciju, bet gan uz EK un Izraēlas Asociācijas nolīguma teritoriālās piemērošanas jomas noteikšanu.

71 No minētā izriet, ka tādos apstākļos, kādi ir pamata lietā, katrai no līgumslēdzējām pusēm ir tiesības uzdot Asociācijas padomei jautājumu saistībā ar interpretāciju attiecībā uz EK un Izraēlas Asociācijas nolīguma teritoriālās piemērošanas jomu. Turpretim, nav pienākums nodot strīdu izskatīšanai Muitas sadarbības komitejai, ja šis jautājums par interpretāciju neietilpst pēdējās minētās kompetencē.

72 Katrā ziņā, pat ja būtu iespējams vērsties Asociācijas padomē gadījumā, ja būtu strīds par asociācijas nolīguma interpretāciju, ir jāatgādina, ka, kā Tiesa jau ir atzinusi, fakts, ka strīds netika nodots izskatīšanai Asociācijas komitejai, kas ietilpst Asociācijas padomes sastāvā, nevar tikt izmantots kā pamatojums atkāpei no sadarbības sistēmas

un no asociācijas nolīgumā noteikto pilnvaru ievērošanas (šajā ziņā pēc analogijas skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Sfakianakis*, 52. punkts).

- 73 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz otro un trešo uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka EK un Izraēlas protokola 32. pantā paredzētās procedūras ietvaros importētājvalsts muitas iestādēm nav saistoši eksportētājvalsts muitas iestāžu iesniegtie izcelsmes pierādījumi un to atbilde, ja minētā atbilde neietver pietiekamu informāciju šā protokola 32. panta 6. punkta izpratnē, lai noteiktu preču patieso izcelsmi. Turklāt importētājvalsts muitas iestādēm nav pienākuma vērsties Muitas sadarbības komitejā, kas izveidota ar minētā protokola 39. pantu, lai atrisinātu strīdu par EK un Izraēlas Asociācijas nolīguma teritoriālās piemērošanas jomas interpretāciju.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 74 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

- 1) **importētājās dalībvalsts muitas iestādes var atteikties piešķirt Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīgumā, ar ko izveido asociāciju starp Eiropas Kopienām un to dalībvalstīm, no vienas puses, un Izraēlas Valsti, no otras**

puses, kas parakstīts Briselē 1995. gada 20. novembrī, paredzēto atvieglojumu režīmu, ja attiecīgajām precēm ir Jordānas Rietumkrasta izcelsme. Turklāt importētājas dalībvalsts muitas iestādes nevar uzsākt kvalifikāciju konkursu, atstājot neatbildētu jautājumu par to, kurš no apskatāmajiem nolīgumiem, proti, Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīgums, ar ko izveido asociāciju starp Eiropas Kopienām un to dalībvalstīm, no vienas puses, un Izraēlas Valsti, no otras puses, un Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu pagaidu Asociācijas nolīgums par tirdzniecību un sadarbību starp Eiropas Kopienām, no vienas puses, un Palestīnas atbrīvošanas organizāciju (PAO), kas darbojas Jordānas Rietumkrasta un Gazas joslas Palestīniešu pašpārvaldes vārdā, no otras puses, kas parakstīts Briselē 1997. gada 24. februārī, šajā gadījumā ir piemērojams un vai izcelsmes pierādījums ir jāizsniedz Izraēlas, vai Palestīnas iestādēm;

- 2) Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīguma, ar ko izveido asociāciju starp Eiropas Kopienām un to dalībvalstīm, no vienas puses, un Izraēlas Valsti, no otras puses, pielikumā pievienotā 4. protokola 32. pantā paredzētās procedūras ietvaros importētājvalsts muitas iestādēm nav saistoši eksportētājvalsts muitas iestāžu iesniegtie izcelsmes pierādījumi un to atbilde, ja minētā atbilde neietver pietiekamu informāciju šā protokola 32. panta 6. punkta izpratnē, lai noteiktu preču patieso izcelsmi. Turklāt importētājvalsts muitas iestādēm nav pienākuma vērsties Muitas sadarbības komitejā, kas izveidota ar minētā protokola 39. pantu, lai atrisinātu strīdu par minētā nolīguma teritoriālās piemērošanas jomas interpretāciju.

[Paraksti]